

Sygn. akt I C 1102/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2019r. w Toruniu.

sprawy z

A. F., B. D.

przeciwko:

(...) S.A. w Ł.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda B. D. kwotę 2.696 zł (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 marca 2018r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki A. F. kwotę 674 zł (sześćset siedemdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 marca 2018r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda B. D. kwotę 914,50 zł (dziewięćset czternaście złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powódki A. F. kwotę 132,50 zł (sto trzydzieści dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 234,07 zł (dwieście trzydzieści cztery złote siedem groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt I C 1102/18

UZASADNIENIE

Powodowie B. D., A. F. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 1.501 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 marca 2017 r. do dnia zapłaty, kwoty 5.915 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26.03. (...). do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazali, że dochodzona kwota stanowi część należnego im roszczenia wynoszącego 3.270 zł. Wskazali, iż w wyniku zdarzenia drogowego z 11 lutego 2018 r. uszkodzeniu uległ ich pojazd marki T. (...). Pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą wyceniając wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na kwotę 12.800 zł zaś w

stanie uszkodzonym 4.070 zł. Powodowie nie zgodzili się z wyceną przedstawioną przez pozwanego. Dodali, iż pojazd był zakupiony za kwotę 15.000 zł. Nadto pozostałości pojazdu zostały przez nich sprzedane na kwotę 3.000 zł.

Pismem z dnia 29 czerwca 2018 r. powodowie wskazali, iż powódka A. F. posiada 20% udziału w pojeździe, w pozostałej części właścicielem pojazdu jest B. D..

Nakazem zapłaty z dnia 12 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w Toruniu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Podał, iż w toku postępowania likwidacyjnego ustalono wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym i wartość pozostałości. Wysokość szkody określono na kwotę 8.730 zł. Podkreślił, iż w przypadku szkody całkowitej, wysokość odszkodowania ustala się jako różnicę pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością pozostałości. Dodał, iż wypłacone powodowi odszkodowanie jest adekwatne do poniesionej szkody. Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wyliczona została na podstawie specjalistycznego programu do wyceny, natomiast wartość pozostałości pojazdu ustalono posługując się ofertą złożoną na specjalistycznym portalu aukcyjnym. Pozwany zakwestionowała roszczenie odsetkowe powodów wskazując iż nie pozostawał on w zwłoce z zapłatą jakiegokolwiek kwoty.

W odpowiedzi na sprzeciw powodowie podtrzymali swoje żądanie. Wskazali, iż wartość pojazdu nieuszkodzonego zgodnie z opinią biegłego i umową kupna sprzedaży wynosiła 15.000 zł. Wartość pojazdu po wypadku ustalona przez pozwanego znacznie odbiega od jej rzeczywistej wartości. Wartość pozostałości powinna być określona na podstawie ceny za którą sprzedawca ma możliwość sprzedaży.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2019 r. powodowie rozszerzyli powództwo żądając zapłaty na rzecz powoda B. D. kwoty 2.696 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 marca 2018 r. do dnia zapłaty oraz na rzecz A. F. kwoty 674 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 marca 2018 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

Właścicielem pojazdu marki T. (...) o nr rej (...) w 80% był B. D. zaś w 20% A. F..

Bezsporne (k.31)

W dniu 11 lutego 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki T..

Bezsporne.

W dniu 25 marca 2018 r. pozostałości pojazdu sprzedano za kwotę 3.000 zł.

Dowód: umowa sprzedaży k. 10

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego (...) S.A. w W. ustaliło, iż w pojeździe wystąpiła szkoda całkowita, ustaliło wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na kwotę 12.800 zł zaś pozostałości pojazdu na kwotę 4.070 zł.

Dowód: akta szkody

Decyzją z dnia 9 marca 2018 r. ubezpieczyciel wypłacił właścicielom pojazdu kwotę 8.730 zł tytułem odszkodowania.

Dowód : decyzja – akta szkody

Wartość pojazdu marki T. (...) przed uszkodzeniem wynosiła 15.100 zł a po uszkodzeniu 3.000 zł. Koszt naprawy pojazdu wynosił 28.428,06 zł i przewyższał wartość w stanie nieuszkodzonym. W pojeździe wystąpiła szkoda całkowita w wysokości 12.100 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego – k72-80, 102-108

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy, akt szkodowych oraz opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D.. Konieczne bowiem było ustalenie wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym, uszkodzonym i kosztów naprawy pojazdu powoda w zakresie uszkodzeń powstałych w dniu 11 lutego 2018 r., co wymagało wiadomości specjalistycznych.

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją, a została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Opinia została zakwestionowana przez obie strony. Powodowie zarzucali zaniżenie wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym wskazując na niski przebieg, serwisowanie w (...). Pozwany natomiast nie zgadzał się z ustaloną wartością pozostałości pojazdu podając, iż na portalu aukcyjnym najwyższa oferta zakupu wynosiła 4.070 zł.

Biegły ustosunkował się do zarzutów stron. W opinii uzupełniającej podtrzymał wyliczoną w opinii pierwotnej wartość pozostałości pojazdu wskazując, iż oferty zakupu wylicytowane na portalu aukcyjnym nie są faktycznymi kosztami zakupu pojazdu. Podał, iż przyjęta przez niego wartość jest tożsama z wartością widniejącą na umowie sprzedaży pojazdu w stanie uszkodzonym. W odniesieniu do zastrzeżeń powodów wskazał, iż po przeanalizowaniu przebiegu pojazdu skorygował jego wartość w stanie nieuszkodzonym i wynosiła ona 15.100 zł. Tym samym wysokość szkody wyniosła 12.100 zł.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC sprawcy szkody u pozwanego czy powstanie szkody i zakres uszkodzeń w pojeździe nie były sporne. Ponadto nie był spornym fakt wypłacenia przez pozwanego odszkodowania w kwocie 8.730 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu. Sporna pozostawała natomiast kwestia faktycznej wysokości szkody.

W ocenie Sądu roszczenie powodów zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

Wyplacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Dochodzona kwota, pozwalająca na naprawienie szkody może zostać zakwestionowana tylko wtedy, gdy chodzi o dokonanie „ulepszeń” które nie istniały przed wypadkiem, bądź gdyby prowadziło to do zwiększenia wartości pojazdu w relacji do wartości sprzed wypadku. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy (art. 436 § 2 k.c.), a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej (tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410).

Zgodnie z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restytucja naturalna), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku (zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 54).

Przepis art. 363§1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

W przypadku likwidacji szkód komunikacyjnych z OC sprawcy szkoda może zostać zakwalifikowana jako szkoda częściowa bądź całkowita.

Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Szkoda częściowa zaś ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy.

Sąd ustalił, iż szkoda w jego pojeździe miała charakter szkody całkowitej. Biegły stwierdził, iż wartość pojazdu w dniu szkody wynosiła 15.100 zł, wartość pojazdu uszkodzonego wynosiła 3.000 zł zaś koszty naprawy pojazdu wynosiły 28.428,06 zł. Z powyższego wynika jednoznacznie, iż koszt naprawy przewyższał więc wartość pojazdu.

Opierając się na wyliczeniach przedstawionych przez biegłego Sąd uznał, iż zasadnym jest zasądzenia na rzecz powodów dodatkowej kwoty tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe. Wysokość szkody stanowiącej różnicę pomiędzy wartością samochodu w stanie nieuszkodzonym a jego pozostałościami wynosiła 12.100 zł, zaś pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 8.730 zł. Tym samym należy stwierdzić, iż

powodom przysługuje roszczenie o wypłatę odszkodowania w łącznej wysokości 3.370 zł stosownie do posiadanych udziałów własności w pojeździe.

Reasumując Sąd przyjął, iż powód B. D. słusznie domagał się zapłaty kwoty 2.969 zł zaś powódka A. F. kwoty 674 zł. Po tak poczynionych ustaleniach, na podstawie art. 822 k.c., Sąd orzekł jak w pkt I i II wyroku.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone, na podstawie art. 481§1 i §2 k.c.. Odsetki ustawowe za opóźnienia zasądzono od dnia 26 marca 2018 r.

Zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Konsumenckich (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152) zakład wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie 30 dni zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. W przedmiotowej sprawie szkoda została zgłoszona do ubezpieczyciela w dniu 19 lutego 2018r., zaś ubezpieczyciel w dniu 9 marca 2018 r. wydał decyzję. Wobec powyższego Sąd zgodnie z żądaniem powodów zasądził od pozwanego odsetki od dnia 26 marca 2019 r.

O kosztach Sąd orzekł w pkt II i III wyroku zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie po stronie powodowej występowało współuczestnictwo formalne, dlatego należało orzec o kosztach na rzecz każdego z powodów oddzielnie, z uwzględnieniem wartości przedmiotu sporu roszczenia każdego z powodów zgłoszonego w pozwie. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu B. D. złożyły się: 80% opłaty od pozwu 136 zł, zaliczka na biegłego 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 270 zł oraz połowa opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 8,50 zł. Na koszty A. F. złożyło się natomiast 20% opłaty sądowej – 34 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 90 zł, połowa opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 8,50 zł.

O kosztach sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa Sąd orzekł w pkt V wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zgodnie z w/w zasadą.